

et nyt Forslag, opstaaer der for mig en stor Betænkelighed. Jeg veed nemlig ikke, hvorvidt Ministeren har truffet det Rette ved at sige: Saa og saa mange Militairarbejdere maa jeg have for at besejre dette, og det af den simple Grund, at jeg ikke har Nogen til at vejlede mig ved Bedømmelsen heraf. Det forekommer mig, at vi kun have saa Data til at begrunde et Skjøn over, hvad en Militairarbejders Arbejde er værdt, thi vi have ikke haft praktisk Leilighed til at gjøre os bekendte dermed. Vi have ikke seet, hvorledes det gaaer til i Arsenalen og Laboratoriet; vi kunne ikke gaae derind og bønne om, hvad en Militairarbejder, og hvad en øvet Mand kan udrette i dagligt Gjennemsnit, og det er derfor meget vanskeligt at sige, om den sidstnævnte Mand's Arbejde svarer til 2 eller 2½ Militairarbejders Arbejde. Der foreligger imidlertid fra Krigsministeren en Skrivelse fra Mand, som kjende dertil, hvilken Notabene ikke er fremkommen i Henhold til det Krav, her stilles, men ved en ganske anden Leilighed, da der slet ikke var Spørgsmaal herom. Tanken om Anstæffelsen af Militairarbejdere kom slet ikke frem i Forsvarscommissionen, men derimod siger den Mand, under hvem det hele Materiel ligger, at hvis vi ikke ville have, at dette vigtige Materiel aldeles skal forfalde, maae vi indrømme disse 180 Mand". Dertil svarer jeg, at jeg ikke ønsker, at dette vigtige Materiel aldeles skal forfalde, og derfor ønsker jeg disse 180 Militairarbejdere, thi jeg er overbevist om, at denne Mand taler Sandhed og ikke overdriver. Det vil altsaa sees, at Sagen egentlig gaaer ud paa, om vi have den Villie og det Snille, at dette vigtige og kostbare Materiel, hvis tilhørende Istandholdelse er af yderste Vigtighed ved en Krigs Begyndelse, holdes i Orden, eller om vi ville paatage os Ansvaret ved at indskrænke det, hvorpaa Ministerens Forslag gaaer ud. Jeg troer ikke vi paatage os Ansvaret i en Sag, hvortil vi ikke kjende nøiere, og derfor kan jeg ikke slutte mig til Fleertallets Forslag under

Nr. 40. — Jeg kommer nu til Forslaget om Maaalestoffet for Kortene. Flere ærede Medlemmer have varmt udtalt sig for Ministerens Forslag i saa Henseende, og dette forstaaer jeg godt. Denne Sag ligger Mange paa Hjerte, og jeg tør sige ikke mindst mig, thi hvad Generalstabens Arbejder og Udgivelsen af dens Kort angaaer, er der maaffee Ingen i denne Sal, som har haft saa megen Leilighed til at virke og interessere sig derfor, som jeg, idet denne Branche har ligget under min Administration i 5 Aar. De Herrer ville altsaa see, at naar jeg har tiltraadt det foreliggende Forslag, er det ingenlunde, fordi jeg misstjender disse Korts Betydning og Vigtighed, mindst i oeconomist Henseende; men det er, fordi det efter min Overbevisning ikke er heldigt for Landet i det Hele — heller ikke for Sjælland, thi Sjælland er mig ligesaa kært som Nerne — at Kortene have en forstjellig Maaalestof. Jeg skal tillade mig at oplyse mine Grunde derfor. Jeg vil først gjøre en aldeles foreløbig Bemærkning, som ganske vist ikke er en Hovedgrund, men som dog har en vis Betydning for mig og for flere Andre. Det Arbejde, som her udgives, er ikke alene af meget stor national Betydning, men man tillægger det Betydning i den hele civiliserede Verden. Det er et stort, pragtfuldt Værk, der er kjendt overalt i Udlandet, og som nyder meget stor Anseelse blandt alle Sagkyndige i den hele Verden, men naar et saadant Værk er bekjendt og halvt fuldendt, er det dog noget misligt paa een Gang at gjøre en Forandring i dets Form, som giver det et heelt andet Præg og Udseende. Lad os tænke os, at en Mand, der udgiver et Pragtværk, en stor Bog, en Bibel, eller noget lignende, trykker den første Halvdeel med smaa og den sidste med dobbelt saa store Typer; Enhver vil da vistnok finde, at det er en forunderlig Maaade at bære sig ad paa. Dette Hensyn maatte naturligvis vige, hvis man opnaaede en stor reel Fordeel ved Forandringen, men hvis dette ikke er Tilfælde, vil Enhver dog sige, at det er usjunt og usammenhængende; man gjør